

El renard escuat

Jean de La Fontaine

Un vell renard, no dels senzills,
golafre de pollastres i lladre de conills,
que traïa de lluny la seva estampa,
al capdavall caigué al parany.
Se n'escapà amb el mínim dany
de l'escreix de la cua, que abandonà a la trampa.
Salvat, però confús, no es va poder avenir
a ser l'únic tarat, i astut que era de mena,
un dia de consell als seus companys va dir:
«¿Què en fem d'un pes inútil, que es mou i que remena
tota la pols que trobes pel camí?
De què ens serveix la cua? Tallem-nos-la, per rara;
Creieu-me, i en rodó.
—Parer assenyat, diu un confrare,
però, si us plau, gireu-vos, i us respondrem sí o no.»
En escoltar aquests mots s'armà una tal gatzara
que el renard escuat va quedar mut.
Pretendre que es tallessin la cua: temps perdut;
la moda ha perdurat fins ara.

LA FONTAINE, Jean de: *Fables: llibres I al VI*. Barcelona: Alpha, 1969.
Traduït per Xavier Benguerel